

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ: ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΒΟΗΘΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΘΕΜΑ ΤΟ ΠΟΣΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΕΝΕΡΓΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Δύο μαθητές του Ε2 κατάφεραν να γράψουν τη δική τους φανταστική ιστορία με θέμα τη σημασία της δράσης για το κοινό καλό. Σας καλούμε να το διαβάσετε!

των μαθητών Αγγελου Τασιόπουλου & Παντελή Μασουράκη

Ο Μάριος ήταν από εκείνα τα παιδιά που «δεν έμπλεκαν». Δεν ήταν κακός, ούτε φοβισμένος. Απλώς, είχε συνηθίσει να είναι αδιάφορος. Αν έβλεπε πεταμένα σκουπίδια στην αυλή, τα προσπερνούσε σαν να ήταν αόρατα. Αν άκουγε έναν καβγά στο διάλειμμα, κοίταζε την άλλη πλευρά.

«Τι με νοιάζει εμένα;» ψιθύριζε κάθε φορά που η τάξη του οργάνωνε δράσεις για την ανακύκλωση ή τον εθελοντισμό. «Τίποτα δεν αλλάζει στον κόσμο, ό,τι και να κάνουμε».

Όλα άρχισαν να αλλάζουν μια εβδομάδα που το σχολείο ξεκίνησε ένα πρόγραμμα για την καθαριότητα στη γειτονιά. Ο Μάριος γκρίνιαξε, θεωρώντας το «χαμένο χρόνο», όμως η ομάδα του ανέλαβε να ελέγξει το μικρό πάρκο δίπλα στο σχολείο. Ήταν το μέρος όπου έπαιζε παλιά με τον παππού του, αλλά είχε χρόνια να πατήσει το πόδι του εκεί.

Όταν έφτασαν, η εικόνα τον τρόμαξε. Το πάρκο της παιδικής του ηλικίας ήταν πλέον ένας τόπος εγκατάλειψης: σκουριασμένες κούνιες, σπασμένα παγκάκια και λάμπες που δεν άναβαν πια. Ένα μικρό παιδί στεκόταν λυπημένο μπροστά σε μια κομμένη αλυσίδα κούνιας.

— Πάμε να φύγουμε, είπε ο Μάριος βιαστικά, νιώθοντας έναν κόμπο στο στομάχι.

Καθώς απομακρύνονταν, άκουσε το μικρό παιδί να ρωτάει τη μητέρα του:

— Μαμά, γιατί κανείς δεν το φτιάχνει;

— Γιατί, παιδί μου, αν δεν μιλήσουμε εμείς που ζούμε εδώ, οι άλλοι δεν θα το μάθουν ποτέ, απάντησε εκείνη με παράπονο.

Αυτή η κουβέντα «κάρφωσε» στο μυαλό του. Το ίδιο βράδυ, ο Μάριος κοίταζε από το παράθυρό του το σκοτεινό πάρκο. Θυμήθηκε τα λόγια του παππού του: «Η γειτονιά, Μάριε, είναι η προέκταση του σπιτιού μας».

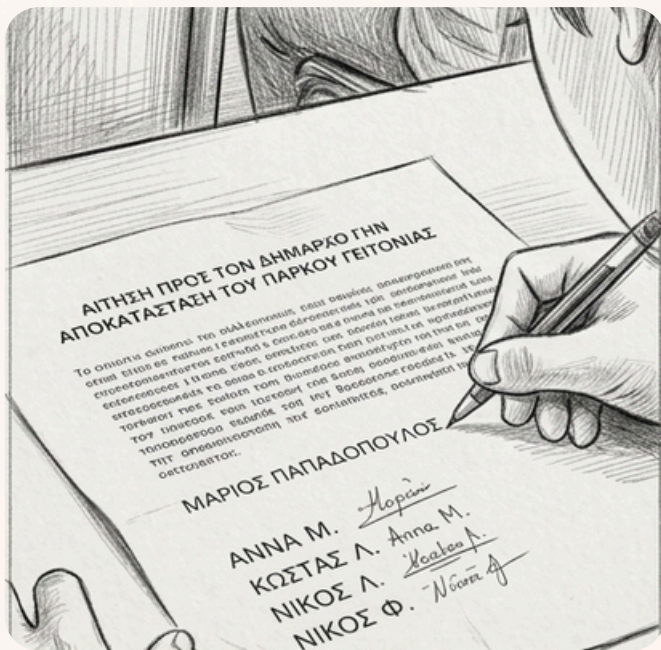

Τότε κατάλαβε: ότι αν δε νοιαστείς για το πρόβλημα του διπλανού σου, τότε δε θα νοιαστεί και ο διπλανός σου για σένα.

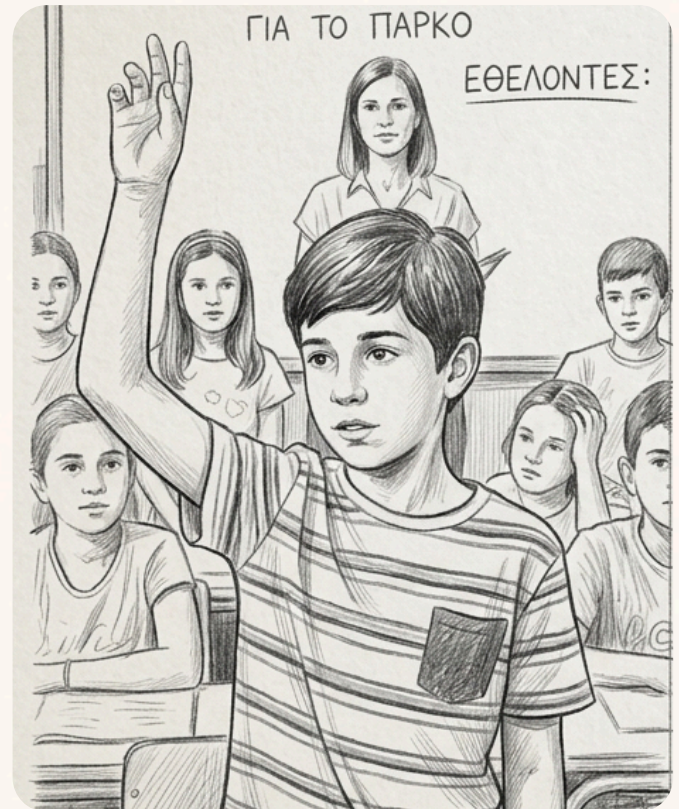
Την επόμενη μέρα, όταν η δασκάλα ζήτησε έναν εθελοντή για να γράψει μία επιστολή που θα αναφέρει το πρόβλημα του πάρκου προς τον Δήμο, επικράτησε σιωπή. Ο Μάριος ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Για μια στιγμή, πήγε να σκύψει το κεφάλι, όπως έκανε πάντα. Αλλά μετά, το χέρι του ανέβηκε ψηλά, σχεδόν μόνο του.

– Κυρία... θα την γράψω εγώ.

Τα βλέμματα των συμμαθητών του ήταν γεμάτα έκπληξη. Ο Μάριος περιέγραψε την κομμένη κούνια, το σπασμένο παγκάκι, την ανάγκη για φως και καθαριότητα. Έπεισε τους φίλους του να βγάλουν φωτογραφίες και μαζί επισκέφθηκαν τον Διευθυντή για να στείλουν επίσημα το αίτημα.

Δύο εβδομάδες αργότερα, το θαύμα συνέβη. Ένα συνεργείο του Δήμου κατέφθασε στο πάρκο. Οι σπίθες από την ηλεκτροσυγκόλληση έλαμπαν καθώς έφτιαχναν την κούνια, οι βούρτσες έδιναν νέο χρώμα στα παγκάκια και οι νέες λάμπες τοποθετήθηκαν στις θέσεις τους.

Το απόγευμα που το φως άναψε ξανά, ο Μάριος ήταν εκεί. Δεν πήρε μετάλλιο, ούτε έγινε πρωτοσέλιδο στις εφημερίδες. Όμως, βλέποντας το μικρό παιδί να γελάει πάνω στην κούνια, ένιωσε μια πρωτόγνωρη ικανοποίηση.

Η αδιαφορία είναι ο εύκολος δρόμος, αλλά είναι ένας δρόμος μοναχικός. Η συμμετοχή θέλει θάρρος, γιατί σημαίνει ότι αναλαμβάνεις την ευθύνη του κόσμου γύρω σου. Ενεργός πολίτης δεν είναι αυτός που περιμένει τους άλλους να αλλάξουν τα πράγματα, αλλά αυτός που γίνεται ο ίδιος η αλλαγή που θέλει να δει.

Από εκείνη τη μέρα, ο Μάριος δεν ήταν πια ο θεατής της ζωής. Ήταν ο πρωταγωνιστής. Γιατί κατάλαβε πως όταν σταματάς να λες «δεν με νοιάζει» και αρχίζεις να λες «ας προσπαθήσουμε», ο κόσμος γύρω σου αρχίζει, επιτέλους, να φωτίζει.

ΤΕΛΟΣ